

Chương 49

Sở Dật Đình dụ dàng (4)

Sở Dật Đình vừa đặt Tô Hồng Tụ xuống, đằng sau lập tức phóng tới mây ám tiền.

Sở Dật Đình lặn một vòng, né ra, lo lắng liếc nhìn Tô Hồng Tụ.

Đã thấy nàng bước chân nhẹ nhàng cách xa vài mét, cũng không bị thương. Không khỏi thả lỏng.

Hai người nhanh chóng chạy đến bên đồi, Lương Hồng Xu mang theo thủ hạ hô to gọi nhỏ đuổi theo.

Chạy một lúc, hai người đã chạy tới đỉnh dốc, đưa mắt vừa nhìn, không khỏi âm thầm kêu khổ: xa mười mấy mét phía dưới, là một con sông lớn! Nước sông chảy xiết không ngừng, găm thét không dứt.

Mắt thấy đám người Lương Hồng Xu sắp đuổi theo tới, Sở Dật Đình đột nhiên ôm Tô Hồng Tụ lên, nhảy vào trong sông.

Hai người vẫn còn ở giữa không trung, đã nghe được tiếng kêu tức giận đau lòng của Lương Hồng Xu.

Tô Hồng Tụ ngược mắt, vừa lúc đối diện với tròng mắt đen sâu không thấy đáy của Sở Dật Đình.

Đúng lúc này, “Tùm” một tiếng hai người rơi xuống mặt nước. Lực rơi mạnh mẽ, khiến phần lưng Sở Dật Đình đập vào mặt nước không khỏi phun ra một ngụm máu.

Tô Hồng Tụ ngây người một lúc, nước sông đã ùn ùn kéo đến ngập chìm.

Tô Hồng Tụ vội vàng nắm thật chặt tay Sở Dật Đình, chỉ sợ hai người bị dòng nước xiết này tách ra.

Lực nước sông đánh vào cực kỳ mạnh, thậm chí chính là, lúc Sở Dật Đình nhảy xuống, phần lưng va phải một khối đá bén nhọn, ngất đi luôn, máu không ngừng chảy ra từ trên lưng hắn.

Tô Hồng Tụ vội vàng ôm thật chặt hắn, thi triển yêu thuật nổi lên.

Nàng vốn không biết bơi, may mà có pháp thuật hộ thể, lúc nổi lúc chìm, qua chừng nửa canh giờ, mắt thấy bọn người Lương Hồng Xu cuối cùng không truy đuổi kịp. Lập tức dẫn Sở Dật Đình chậm rãi bơi qua phía bờ sông bên kia.

Mắt công mất sức cực khô, khó khăn lắm mới lên bờ, Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, hai tay Sở Dật Đình vẫn ôm chặt eo nàng, hình thành một tư thế bảo vệ nàng.

Hồi tưởng lại, vừa rồi lúc nhảy xuống, hình như hấn cũng ôm nàng như vậy.

Vừa rồi rõ ràng tảng đá bén nhọn ở phía dưới đập vào nàng, nhưng Sở Dật Đình lại ôm nàng lật người, để bản thân đụng phải.

Người này, ngoại trừ cầm đồ giúp nàng, trả tiền giúp nàng, còn có thể bảo vệ nàng.

Hấn đúng là người tốt.

Tô Hồng Tụ âm áp trong lòng, nghiêng người sang muốn xông Sở Dật Đình, nhưng hơi động đây, sau lưng Sở Dật Đình đã ào ào không ngừng chảy máu ra, khiến nàng gấp đến mức không xong, tay chân luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Đang tâm hoảng ý loạn, gấp đến mức không biết làm gì cho đúng, lại nghe được Sở Dật Đình ho khan một hồi, giọng nói khàn khàn yếu đuối chậm rãi vang lên bên cạnh.

“Một mình ngươi đi trước, thấy ngọn núi bên kia không? Đi về hướng đó, chờ ngươi vào thành tìm người đến cứu ta.”

Sở Dật Đình nói xong, một tay đẩy hai tay Tô Hồng Tụ đang đỡ bên hông hấn ra, nhắm mắt lại ngồi xuống dưới đất, nhìn giống như tĩnh tọa chữa thương, nhưng mà, Tô Hồng Tụ nghe được rõ ràng, hấn đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, hấn giống như sắp chết rồi!

Quả thật như thế, coi như võ công của Sở Dật Đình cao cường bao nhiêu, nội lực thâm hậu như thế nào, chẳng qua hấn cũng chỉ có một mình, che chở Tô Hồng Tụ nhảy từ trên vách đá cao như thế xuống, ngũ tạng đã sớm bị thương, tính mạng đe dọa.

Thật ra thì Tô Hồng Tụ đi ra ngoài, nào còn có thể trở về nữa? Khi đó trời đã đen thui rồi, dã thú trong rừng cũng sẽ ra ngoài, chỉ thoáng chốc trong rừng sẽ trở nên nguy cơ bốn phía, nửa bước khó đi.

Nhưng mà, chỉ cần một mình Tô Hồng Tụ, có thể đi ra ngoài là được.

Cũng không biết có phải bởi vì mất quá nhiều máu không, sinh ra ảo giác, trước mắt Sở Dật Đình tràn đầy trôi nổi đều là khuôn mặt nhỏ kiêu diễm tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ.

Có đôi khi, khuôn mặt này ửng hồng, đối diện với hấn mà cười, có lúc, khuôn mặt này lại tức giận, không biết cầu nhàu phàn nàn gì với hấn.

Sở Dật Đình đưa tay sờ ngực, chỗ đó căng đến tràn đầy, giống như dùng vật gì chổng ngực hấn, gần như muốn tràn đầy.

Từ lúc quen biết Tô Hồng Tụ đến nay chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng mà, nửa tháng này lại là thời gian vui sướng nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời của hấn.

Thấy trên mặt Sở Dật Đình chậm rãi hiện lên ý cười, phảng phất giống như người chết hồi quang phản chiếu, Tô Hồng Tụ sợ hãi, vội vàng xông lên dùng sức đỡ hấn dậy.

“Ngươi đừng chết! Dật Đình ca ca, ngươi cũng đừng làm ta sợ! Hu hu, cùng lắm thì từ nay trở đi ta sẽ tu luyện pháp thuật thật tốt. Từ nay về sau, ta nhất định sẽ không bao giờ khiến ngươi bị thương nữa! Hu hu, Dật Đình ca ca, ngươi cũng đừng bỏ ta lại!”

Tô Hồng Tụ thật sự luống cuống, có gì nói hết rồi, nói năng lộn xộn, lắp bắp.

May mà Sở Dật Đình đã sớm biết nàng là yêu, bằng không, nghe thấy những lời này của nàng, nói không chừng sẽ cho rằng đầu óc nàng bị bệnh.

“Buông tay. Ta không có việc gì, ngươi đi một mình trước!”

Mắt thấy hai chân mềm mại trắng nõn của Tô Hồng Tụ giẫm trong bụi gai bị gai đâm, chân nhỏ non mềm, trắng như vậy, trời sinh nên được người nâng trong lòng bàn tay, che chở tất cả, lại mỗi bước một vết máu, mỗi bước một vết thương, trong lòng Sở Dật Đình đau nhức kịch liệt, không khỏi xụ mặt, dùng sức đẩy mạnh Tô Hồng Tụ một cái.

“Trời ạ!” Tô Hồng Tụ bất ngờ không kịp đề phòng, bị Sở Dật Đình đẩy một phát vào trong bụi gai, trên người bị cắt thật nhiều chỗ.

“Ngươi!” Hai tay Tô Hồng Tụ chống nạnh, đang định phát tác, lại nhìn thấy hai mắt Sở Dật Đình nhắm nghiền, chân mày run rẩy, giống như đang nhẫn nhịn khổ sở cực độ.

Không khỏi trong lòng mềm nhũn, lúc này phàn nàn gì, đau đớn gì đều không cánh mà bay, tràn đầy trong lòng, tràn đầy trong đầu đều chỉ có: Hấn bởi vì ta mới trở thành như vậy, không được, cho dù như thế nào, ta cũng không thể bỏ lại một mình hấn!

Hai người một muốn tránh, một cố gắng phải ôm, xô xô đẩy đẩy, vẫn bước ra đám bụi gai này, không chỉ có như thế, Tô Hồng Tụ còn mở cờ trong bụng mà nhìn thấy, cách chỗ nàng và Sở Dật Đình không xa, dưới chân núi hoang dã, có một căn nhà gỗ thợ săn dùng để tạm thời cất con mồi.

Việc này thật tốt! Lúc trước nàng vẫn còn đang lo lắng, lỡ không tìm thấy lối ra khỏi khu rừng này, đến buổi tối, thú hoang lang vẳng, làm thế nào cho phải.

Không phải chỉ có một mình Sở Dật Đình phải lo lắng, trời tối trong rừng sẽ nguy hiểm, Tô Hồng Tụ là hồ, ngày trước nàng vẫn luôn sống trong rừng, không ai biết ban đêm trong rừng nguy hiểm cỡ nào bằng nàng.

Lập tức hoan hô một trận, dùng sức đỡ Sở Dật Đình dậy, lão đảo, bước chân không ổn mà đi tới nhà gỗ.

“Dật Đình ca ca, không sợ, chúng ta an toàn rồi! Ngươi trông kia, phía trước có gian phòng!”

Tô Hồng Tụ vui mừng hớn hờ, hai mắt tỏa sáng, đều không nhớ đến tất cả vết thương trên người mình, chỉ lo dùng hết toàn lực, từng bước một đỡ Sở Dật Đình đi về phía trước.

Tròng mắt Sở Dật Đình thâm thúy, trong con mắt u ám bắt đầu khởi động kích động liên tục, trong giây lát ánh mắt chuyên chú cũng không rời khỏi vết thương chồng chất của Tô Hồng Tụ, mỗi bước nhỏ về phía trước, nhất định sẽ chảy ra một mảng lớn máu tươi trên chân nhỏ trắng nõn.

Khó khăn lắm, Tô Hồng Tụ đẩy cửa phòng ra, vừa để Sở Dật Đình xuống chiếc giường nhỏ bằng gỗ ở chính giữa phòng, Sở Dật Đình lập tức hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền hơi thở không có.